

СПЕЦВИПУСК

Козацькому роду нема переводу!

Козацький край

№1 (59)
14 березня 2014 р.

БОРІМОСЯ - ПОБОРЕМО!
НАМ БОГ
ПОМАГАЄ!

© 2014
Лук

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

ВОЛЯ – ПОНАД УСЕ!

Країна – досі у вогні. Згасли палаючі шини барикад і більше не стріляє у мирних людей міліцейська зброя, проте майдани і зараз у кожному місті і селі. До протистояння у суспільстві – ще й москальська військова агресія у Криму...

Збурений недолугими діями влади, внутрішній конфлікт остаточно ущухне лише тоді, коли громадяні нашої держави знову відчувають хоча б мінімальну захищеність у завтрашньому дні. А для цього має відбутися повне переважання влади. У людей, які були в цій злочинній системі – вже "гнилі мізки" і їх за день чи рік не промиєш. А від того, що ті ж чиновники і депутати частково перефарбуються – нічого не зміниться. Потрібні чисті, професійні, незаангажовані, розумні голови. Тільки тоді, коли замінимо керівників – від сільських голів і до міністрів – почнеться розбудова нової України. А нова влада має пам'ятати: віднині за ними з небес постійно дивиться Небесна Сотня і справедливою рукою Майдану покарає кожного злодія.

На фоні зовнішньої агресії всередині країни заворушилися сепаратисти – ті, хто мріє про знищенння української державності. Патякаючи про вигаданих "фашистів", самі поводяться як "мікрогітлери", мріючи про те, щоб було як не перемальовано малу світу, то хоч "відкушено" Крим. Натомість до військоматів вже вишикувалися черги добровольців йти до українського війська, створена Національна Гвардія, щоб захищати свою Вічизну...

В історії є безліч прикладів, на кого варто рівнятися у любові до рідного краю і здатності по жертви заради нього.

Цей рік буде багато в чому доленосним для України, тож кожен день можна звіряти свої вчинки по вчинках тих, кому раніше довелося боротися за українську ВОЛЮ, хто загинув за неї, але на коліна не став. Більшість тих, хто боровся зі злочинним режимом Януковича, хто захищав ВОЛЮ України – це молодь у віці 18-30 років. Ці патріоти, які виростили та сформували свою особистість у Незалежній Україні, вже не могли терпіти наруги над своїм народом.

Їхнім прагненням було жити у Вільній Європейській Державі, а не в імперському союзі з кровожерливим тираном. Вони віддали саме дороге, що є у людини – своє життя. Вони підтвердили своїм героїзмом, що є славними нащадками Козацького Роду.

"Свою Україну любіть. Любіть ї... Во време люте. В останню, тяжку минулу за неї Господа моліт!" – ці слова Великого Кобзаря спонукають до дії кожного свідомого українця. Одні візьмуть зброю і підуть здобувати ВОЛЮ, а інші хай своєю молитвою просить у Господа, щоб "згинули наші воріженьки". Мабуть, бессмертний дух поета-бунтаря накопичувався в українцях всі 200 років – вирвався на ВОЛЮ і дав людям прозріння.

Вже визначено дату цьогорічного вшанування у Холодному Яру Героїв Визвольної боротьби усіх епох – 13 квітня.

Прикро, що в наш час знову активізувались проросійські сепаратистські громади, які усіма силами і провокаціями на протязі вже 4 років, постійно хочуть зірвати наші заходи. Саме на Чигиринщині завелися прибічники "земських саборів" і "московськава гасударя-батюшкі" без роду і племені. Мабуть, тому й називають себе не громадянами України, а "паселенцами". Але ми, українці – народ мирний. І тому, придбавши квиток на потяг в одну сторону – допоможемо всім бажаючим стати "переселенцями". Вшанування відбудеться за будь-якої погоди та обставин – ніхто і нішо не завадить нам пом'янути героїв. До зустрічі в Холодному Яру!

Нехай же ніхто у ці весняні дні не загине, на томіст хай більше народжується майбутніх героїв і справжніх патріотів – тих, хто розбудує велику, самодостатню Україну – вільну європейську державу!

СЛАВА УКРАЇНІ!!!

У Холодному Яру спочили два козаки з Небесної сотні Майдану

У ХОЛОДНОМУ ЯРУ, ЗНАМЕНІТОМУ В УСІ ЧАСИ СИНАМИ-ПОВСТАНЦЯМИ, 22 ЛЮТОГО ХОРОНИЛИ ПОЛЕГЛИХ ГЕРОЇВ МАЙДАНУ – ДВОХ ІЗ ТИХ, КОГО НАЗВАЛИ "НЕБЕСНОЮ СОТНЕЮ".

Андрій КРАВЕЦЬ

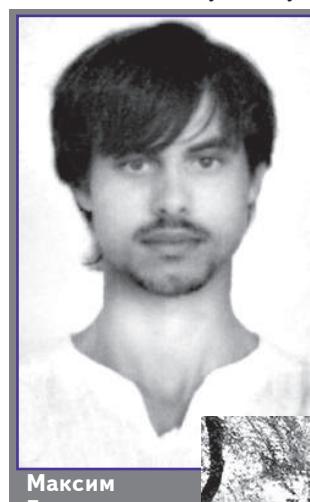
У Носачеві на Смілянщині провели в останню путь Юрія Пасхаліна. Невідомий підліт вбивця розстріляв його автоматачною чергою в спину – це сталося у ніч проти 19 лютого в Києві, у момент намагань "Беркута" прорвати барикади повсталого люду. Пораненого Юрія занесли до пункту медичної допомоги, обладнаного на першому поверсі Будинку профспілку на Майдані Незалежності, проте будівлю підпалили "правоохранці"... Поранених майданівці намагалися евакуувати, серед них, кого встигли винести з палаючої будівлі, був і Юрій – "швидка" повезла його до 18-ї Київської лікарні неподалік Майдану – на бульварі Шевченка.

Достеменно не відомо, пomer він дорогою чи вже у лікарні. Відомо одне: якби Юрія не вимушенні були транспортувати з-за підпалу, у нього ще могли б бути шанси на порятунок. Втім, вони були невеликими: лікарі в Києві констатували три вогнепальні поранення в спину, а коли тіло перевозили на Черкашину, подушка в труні під головою Юрія стала червоновою від крові – тому рідні вважають, що було ще й четверте поранення – у потилицю або в шию.

Місцем останнього спочинку Юрія Пасхаліна стало рідне йому село Носачів на Смілянщині, де й зараз живе його мама, пенсіонерка, яка колись працювала медиком. Столичні ЗМІ помилково називали Пасхаліна уродженцем Черкас. Насправді і навчався він на Смілянщині – в 11-й школі м. Сміла. У нього є четверо братів і сестер. Юрій був і вихованцем Школи олімпійських резервів у Харкові – серйозно займався штангою. В останні роки проживав у Києві,

працював на приватному підприємстві комірником. Рівно за місяць до загибелі, 18 січня, відсвяткував з колегами на роботі свій 30-річний ювілей – тортом з кавою. Разом з колегами по роботі ходив і на Майдан, проживаючи за майбутнє України.

18 лютого вдень був на Майдані, а потім повернувся додому. Почувши по телевізору, що

**Максим
Горошишин**

Юрій Пасхалін

вулицями села, проводжаючи загиблого до цвинтаря. На ручці білої труни, у якій несли воїна Небесної сотні, була пов'язана стрічка Євромайдану: синьо-жовта з одного боку і синьо-зоряна з іншого. Після прощального слова священика і друзів загиблого прозвучала сальва на його честь – залп з двох мисливських рушниць та гвинтівки й пістолета, які зазвичай застосовуються історичними реконструкторами під час імітації відтворення справжнього бою. А Юрій поліг у справжньому бою за Волю – от тільки був беззбройний перед тими, хто стріляв у всіх без розбору...

Односельці гаряче підтримали ідею отамана "Вільного козацтва Холодного Яру" Олега Островського – назвати іменем Юрія Пасхаліна одну з вулиць Носачева. А в час похорону Героя у Києві, де він поліг, Верховна Рада саме виносила ті рішення, за які він боровся...

Колона частини тих, хто помінав Юрія Пасхаліна, вже прямувалася на Черкаси, коли дірого несподівано отримали інформацію про те, що у Грушівку Кам'янського району саме привезли хоронити ще одного майданівця, Максима Горошишина. Він загинув під час сутичок на вулиці Інститутській поблизу Урядового кварталу. Максим отруївся газом із отриманих тепер вже колишнім урядом гранат з Росії – "в рамках добросусідських відносин держав". Лікарі намагалися врятувати його життя, проте не змогли.

Вшанувати хлопця прийшли рідні, односельці. З'їхалися і охоронці блокпостів біля Кам'янки, які шкодували, що коли були на Майдані, навіть не знали, що поруч був земляк.

На честь цього молодого хлопця теж запропоновано назвати вулицю в Грушівці, так само на його честь пролунала прощальна сальва. Спочилому в Бозі було всього 25 років. Він мав сімох братів і сестер, але так і не встиг завести власну родину. Труну загиблого майданівця вкрили синьо-жовтим прапором країни, яку він любив понад усе...

ПОРАНЕНИЙ НА МАЙДАНІ РЕЖИСЕР ФІЛЬМІВ ПРО ПОВСТАНСЬКУ БОРТЬБУ ПОТРЕБУЄ ДОПОМОГИ

19 лютого 2014 року о 3-й годині ночі на Майдані був поранений режисер фільму "Стеком і шаблею" Володимир Бондаренко. Куля пройшла через праве стегно, зачепила нижній хребець і застягла в лівому стегні. Якийсь час Володимир перебував у реанімації, переніс три операції.

Нелюд стріляв з помпової рушниці жаканом. Металева кулька діаметром 12 мм.

Володимир одужує. Якщо хто має можливість допомогти, по даємо р/р. Отримувач: ПАТ "МІБ", № рахунку: 292470016, банк отримувача ПАТ "МІБ", МФО 380582, код ЄДРПОУ: 35810511. Призначення платежу: надходження за платіжними картками, Бондаренко Юлія Василівна, договір №2882977230.

Володимир Бондаренко ще відомий як оператор і режисер документального фільму "Вони боролись до загину" – про збройну боротьбу в Холодному Яру.

**ВОЛОДИМИР БОНДАРЕНКО
ПІД ЧАС ЗЙОМОК ФІЛЬМУ
"ВОНИ БОРОЛИСЬ ДО ЗАГИНУ".
ЧЕРКАЩИНА, 2012 РІК**

Холодний Яр
ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ

ПРОТИ ВІЙНИ В КРИМУ ВИСЛОВЛЮЮТЬСЯ НАВІТЬ САМІ РОСІЯНИ – ТІ, ХТО МАЄ РОЗУМ...

У ці дні з екранів телевізорів удається говорити про те, як весь світ засуджує агресію Росії, війська якої вторглися на територію українського Криму. Тому ми вирішили не повторюватися в цьому – натомість «Козацький край» підготував підбірку антивоєнних виступів громадян самої Росії...

Козаки Краснодарського краю відмовляються воювати проти українців

Офіційною версією прибуття російських козаків на територію Автономної республіки Крим є "захист російськомовного населення від бунтуючих кримських татар".

Про це в блозі на "Ехо Москви" написав командир козачої сотні "Реструкт" (Краснодарський край) Денис Казак. Цитуємо його думки мовою оригіналу:

Сотник сотні "Реструкт" Ермолаєвського куреня Краснодарського козацтва Денис Казак

"Ітак, дорогие соратники, сегона утром несколько сотен казаков с Краснодара были отправлены в Крым, в том числе и 14 человек с нашего Ермоловского куреня.

Я поддерживаю Украинский народ и выступал категорически против отправки парней с нашего куреня на Украину. Мне и самому предлагали, но я отказался, не люблю мне враждовать с братским народом, который борется за свою свободу, на своей земле... И хоть официальная версия отправки казаков в Крым, это, якобы, защита русскоязычного населения от взбунтовавшихся крымских татар, но я уверен, что в этом есть подвох

и не обойдется без провокаций...

Если наша власть так переживает за русский народ, так почему она не отправляет казаков в республики Северного Кавказа, где русских действительно притесняют или, хотя бы, например, в Ставропольском крае, откуда бежит все русскоязычное население, а на рынках раздают листовки с надписью: "граждане мусульмане, не покупайте дома у русских, скоро они вам достанутся бесплатно".

Т.е. очевидно что власть преследует иные цели, а не защиту русскоязычного населения и, самое страшное, если ради целей политиков начнется братоубийственная война. Ведь для вспышки сейчас будет достаточно всего одного провокатора с оружием в руках, который откроет огонь хоть по одной, хоть по другой стороне, тогда прольется первая кровь и все – война...

Нас целенаправленно пытаются столкнуть лбами, нам рассказывают, как злы бандеровцы нас ненавидят, что за русский язык на Украине хотят ввести уголовную ответственность, хотя на самом деле это все не соответствует действительности.

Наш соратник Иван Полукаров уже не одну неделю находится в эпицентре событий и говорит, что к нему относятся как к брату и никаких антирусских настроений он не замечал...

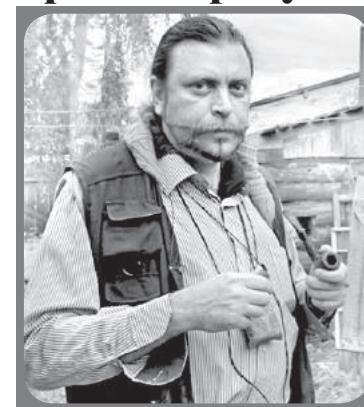
Т.е. нам показывают, как украинцы нас ненавидят, а украинцам рассказывают, что их расстреляют российские силовики, дурaku понятно, что нас просто сталкивают лбами! Не поддавайтесь на провокации, не ведитесь на лживую пропаганду СМИ.

Думаю, что ввод российских войск на территорию Крымского полуострова, тоже своего рода провокация, хотя полностью понимаю

недоволство Українцев, Крим, как бы там ни было, является Українською землею, кто-то скажет: "Вот Севастополь – город Русской славы, Хрушев подарил Крим Україні", – и так далее, но так-то Киев тоже когда-то был Русью, была Київська Русь, но сейчас другое время, и в данный момент Крим является неотъемлемой частью України, и ввод российских войск и казаков на територію Крима, українці можуть вполне справедливо расценить как вторжение, и будут правы...

Парни с нашего Ермоловского куреня поехали защищать русское население от взбунтовавшихся татар, и если на самом деле их обманули и будет приказ вступить в бой с Правым Сектором или вообще с Українцями, то они пообещали развернуться и уехать. "Мы с братьями воевать не будем", – сказал мой друг и соратник, зам.атамана Ермоловского куреня Аверьянов Артем, за что большое ему уважение..."

Російські правозахисники – проти перебування військ РФ у Криму

Андрій Юрів – фахівець із захисту прав громадян Росії за кордоном. Цього разу він так і не зміг зрозуміти, з-за чого Кремль розпорядився ввести війська на територію іншої держави...

Рада при президенті РФ з розвитку громадянського суспільства і прав людини вважає за необхідне повністю виключити використання збройних сил в ході врегулювання внутрішньополітичної кризи в Україні.

Про це йдеться в заявлі Ради, оприлюдненій 2 березня.

"Використання збройних сил завжди загрожує подальшою ескалацією насильства і масштабнішими порушеннями прав людини. Проблеми України мають вирішуватися політичним врегулюванням і постійним пошуком

компромісу по найважливіших спірних питань (наприклад, про статус мов), але ніяк не за допомогою введення військ", – підкреслюється в заявлі Ради при президенті РФ.

Також в документі зазначається, що необхідність використання армії "мотивується загрозою російським громадянам і співвітчизникам".

"Дійсно, відомі випадки свавілля і насильства, які чинять представники різних політичних сил. Однак застосування зовнішньої військової сили, пов'язане з порушенням суверенітету сусідньої держави, що суперечить міжнародним зобов'язанням Росії, на нашу думку, абсолютно не адекватно масштабам порушень", – зазначають у відомстві.

Зокрема, за даними Ради, "інформація про напади, заворушення та вбивства на території Криму недостовірна і перебільшена".

"За свідченням члена РПЛ Андрія Юрова, який знаходиться в Криму, жертв і поранених серед мирного населення та військовослужбовців, про які йшлося на засіданні Ради Федерації, в останні два дні не було".

200-РІЧЧЯ КОБЗАРЯ МІСТА УКРАЇНИ СВЯТКУВАЛИ АБСОЛЮТНО ПО-РІЗНОМУ...

У центрі країни й на заході ювілейні демонстрації були мирними, у низці міст сходу та півдня країни мали місце сутички та навіть побиття учасників шевченківських заходів.

МИРНІ ЗАХОДИ

Багатотисячне віче на честь 200-річчя з дня народження Тараса Шевченка відбулося у центрі Києва, на Майдані, де зовсім недавно люди гинули за Волю свого народу й держави.

У Тернополі близько 6 тисяч людей утворили на підтримку миру в Україні живий Ланцюг єдності довжиною 4,5 км. Ланцюг простягнувся від Заразівського кільця через центральну частину міста до площі Перемоги. Учасники акції тримали в руках національну символіку.

Присутні, які утворили живий ланцюг, одночасно читали слова з поезії Тараса Шевченка.

Кількакілометровий живий Ланцюг миру утворили і у Львові.

Тут під час ранкової молитви львів'яни, військові та гості міста вишикувалися від львівського Оперного театру на проспекті Свободи до пам'ятника Тарасу Шевченку і дали до проспекту Шевченка, а згодом – передавали одне одному "Кобзара".

На одязі учасників живого ланцюга були стрічки з кольорами національної символіки, переважна більшість людей тримала прапори України.

Щонайменше вдесятеро більше українців, ніж зазвичай приїхали на Чернечу гору у Каневі, де похований Тарас Шевченко. Ювілей відзначали молитвами, піснями та творами на слова Кобзара. Біля західного підніжжя Чернечої гори, де колись була козацька церква Покрови Пресвятої Богородиці,

збудовано її копію – коштом мецената Сергія Терещенка.

Освятили храм, котрий вже назвали Тарасовою церквою, священики чотирьох різних конфесій водночас.

ХАРКІВ ТА ОДЕСА: БЕЗ КОНФЛІКТІВ

У Харкові на антивоєнну ходу за оцінками міліції вийшли 10 тисяч людей.

Учасники заходу пронесли 100-метровий прапор України від пам'ятника Шевченку до монумента Незалежності на площі Конституції.

На чолі колони хідала група велосипедистів з прапорами України і прапорцями Харкова. У кількох людей до спини були прикріплені портрети Тараса Шевченка.

Люди співали гімн України і скандували "Ні війні!", "Україна, Харків, Крим!".

Водночас біля пам'ятника Леніну на площі Свободи зібралися кілька сотень людей з географіческими стрічками.

В Одесі ж кілька тисяч людей виконали гімн України на Потьомкінських сходах. Учасники заходу скандували: "Одеса – не Росія!", "Путін – фашист!", "Одна, єдина, соборна Україна!".

ЗІРВАНІ МІТИНГИ НА СХОДІ І НАПАДИ "КАЗАКОВ" НА УКРАЇНЦІВ У СЕВАСТОПОЛІ

У Донецьку акцію, що мала відбутися під українськими прапорами, скансували за годину до її початку через те, що на місці збору її учасників завчасно прийшли близько двох

тисяч агресивно настроєних проросійських активістів.

Їхня акція – з вимогами звільнення самопроголошеного "народного губернатора" Павла Губарєва та проведення референдуму про визначення статусу Донецької області – відбулася кількома годинами раніше.

Протистояння між учасниками мітингу, що так і не відбувся, та проросійських активістів тривало понад півгодини.

Пізніше частина сепаратистів рушила центральною вулицею Донецька, зриваючи по дорозі українські прапори і встановлюючи на їхнє місце російські.

У Луганську понад дві тисячі проросійських активістів витіснили близько тисячі учасників мітингу на честь 200-річчя з дня народження Тараса Шевченка з площа, де вони проводили свій захід, а згодом рушили до будівлі облдержадміністрації.

Один з активістів, видершись на її дах ОДА, розірвав український прапор та вивісив замість нього російський триколор.

У Севастополі учасників ходи на честь 200-річчя з дня народження Тараса Шевченка побили проросійські активісти та козаки.

Кореспондент BBC Бен Браун, котрий перебував на місці подій, каже, що серед учасників заходу було чимало жінок. За його словами, проти мирних демонстрантів, що тримали в руках національні прапори застосувалися нагайки. Крім того, нападники лобили кілька автомобілів і напали на журналістів.

ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

Слова цього вірша присвячувалися підпіям навколо Верховної Ради, у якій "більшовики" приймали антинародні, диктаторські закони. Хоч і недавно ці рядки писалися, але, на щастя, вже стали історією минулого. І Україна вже проснулася — аби тільки більше не засинала...

**Вставай, вставай Україно! Годі ж тобі спати!
Бо проснешся!.. Пізно буде!.. В кайдани! За грата!
Заховаютъ твою волю «рідні» депутати.**

Чи ослюла ти?! Не бачиш?! Як тебе шматують:
Розпродали! Розікрави! А тепер гвалтують!..
А ти мовчиши... тільки стогнеш, як два віки тому.
Коли панство панувало, злідні гнали з дому!..

Де ж ви славні гайдамаки, з Холодного Яру?!

Ой як треба, щоб ви встали! Та піддали жару!..
Бо немає отамана, хто народ підняв би!

Та цих панів та підпанків з країни погнав би!

Щоб дихати стало легше у своїй країні!
Щоб дітям нашим хотілося жити в Україні!
Не тікати за кордони, від рідної хати!
Щоб не плакала в хустину посивівша мати.

Щоб забули те ганебне: «Моя хата скраю!»
Щоб кожного турбувало доля свого краю:
Від Карпат і до Донбасу! В центрі і на півдні!
Зібралися в один кулак!.. та шукали рівні!

Годі! Шапку вже знімати перед «старшим братом»
Пора спину розігнути! бо стане він катом
Якщо будемо мовчати, та очі ховати!..
А порада дуже проста — гідність треба мати!

Знаю! Важко те підняти, що в землю втопили
Ще монголи з татарами, і німci і мад'яри...
Під ким тільки не стогнала ченцька Україна?
А хочеться, щоб розквітла!.. Як тая калина!..

Багато чого б хотілося... та так мабуть треба,
Щоб гнів людський розгорівся! Здійнявсь аж до неба!
Але... стільки ж того часу... треба ще чекати!..
Проснись! Вставай Україно! Годі тобі спати!

Юрко ГАЙДАМАКА, лютий 2012

Українцям

Як тi цигани, як
цигани,
На Богом даній нам
землі...
А все в трудах, ї
воюєм не погано,
У небо — всесвіт
зазираєм...
І що ми маєм? Шо
ми маєм? —
А нічогісінько!..

Конаєм!..
Бо ні кордонів, ні держави —
Ми ж надто добрі, догоджаві:
"Ідіть до нас і правте нами"!... —
І правили, кому не лінки,
Й стинали жвацько нам голівki,

I в тюрми скопом заганяли:
То соловки, то магадани —
Як дурноробів-каторжанів...
Ми так привикли до кайданів,
Що їх уже ї не відчуваєм...
І все — тирлують, скрізь — батура,
І як ту липку... — із нас шкуру;
Влаштовуються гони-лови
На наши душі, рідну мову...
Ми на своїй землі — ізгої,
Ані борців, ані героїв —
Як полонені після бою...
Бездомні ми... і — безталанні:
Звелись, зійшли... і — вимираєм...
А мешкали ж у краю-раю!..
Отак-отак жили б ще й досі:
Чрез ворожду-братопокоси —

Змаліли аж до малоросів:
Мов щойно з лона — голі й босі... —
При найбагатших в світі землях...
І ми на них, як роси — древні...
Так і живем, а чи існуєм...
Куди йдемо, кого годуєм? —
І не питаем: нам — вже всує...
Приїхали... Зборолися... — доволі...
Тож розпрягайте, хлопці, коні...
... Тепер оплачуєм минуле
Своїми думами-піснями,
Як ми колись колеса гнули,
Та предків наших імітуєм...
Ше ї витанцюєм, бравуєм... —
Достоту, як оті цигани:
То — шеверлом, то — тілесами...

...А світ вклоняється ж перед нами...
Таж ні, ординці наші, ні!
Колись і нам ярмо ваше набридне...
Піднімі голову волошка на стерні;
Знайдеться князь або царівна,
І мій народ, який звете ви — бидлом,
Устане із колін, і під пісні
Новітньої Марусі Чураївні,
Увільниться від вас у праведній борні...
І зарає знову Україна!
А чом би й ні?.. А чом би й ні?..
Невже оте насилося мені?

Амінь.

Листопад-грудень 2013 р.
Петро САФРОНЕНКО

НЕБЕСНИЙ СОТНІ МАЙДАНУ...

Доле наша доленка — щирая молитва!
Шлях наш напророчений — нескінченна битва!
Вибороли вірою вільне майбуття,
По собі залишили праведне життя.
Натомислив — змучились, та не збили крок,
Не впустили в серденько зрадницьких думок.
А палали ясною чистою зорею,
Залишаймось, браття, для нащадків нею!
З духом тим нескореним, з іскрою надії,
Залишаймось, браття, вхожі в інші мрії!
На увесь прекрасний український край,
Зіркою звитяги для людей палай!
Той піднімі очі, хто почне дзвін,
Волі і свободи прагне наш загін.
"Матінко Господня!.. " — молитва остання,
Україна — мати нашого повстання!!!..
Слава Україні!

Олександр БОНДАРЕНКО
(Будяк ХОЛОДНОЯРСЬКИЙ,
боєць Мистецької сотні)

"АНГЕЛИ МАЙДАНУ" — В ЧЕРКАСАХ

Акція Мистецької сотні «Ангели Майдану» зібрала 2 березня у Черкаському обласному краєзнавчому музеї небайдужих до Волі й Вітчизни.

Розгорнута виставка картин й ікон, мальованих під час подій на Майдані Катериною Ткаченко, київською художницею родом з Харкова, а також ще двома художниками з Радикального угруповання мистецької сотні "Другий фронт" Марією Діордічук та Василем Гудимою, вразила глядачів пронизливими образами. І якщо на іконах, мальованих художниками у домашній майстерні, переважав лик Архангела Михаїла, покровителя Києва і його захисника від нечистої сили, то на картинах, мальованих на вулиці — барикаді і Герої Майдану, живі й загиблі — портрети й сюжети, які бачили на власні очі...

Картини художників Мистецької сотні ще побудуть певний час у Черкасах. Самі вони знову поїхали до Києва — туди, де витає дух нескореного, переможного Майдану...

Світлана КРАВЕЦЬ

ФОТОРЕПОРТАЖ

Козацький край

Козацькому роду нема переводу!

Дорогі наші читачі!

Цей спецвипуск пояснить, чому ви так довго не бачили черговий номер «Козацького краю». У фотопортажі головного редактора газети Олега Островського – світини зі столичного Майдану, з вулиць Грушевського та Інститутської – у розпал найгарячіших подій на них. Ці світини не потребують підписів. Це – фото з тих місць, де б'ється зранене, але не скрене і вільно любне Серце України...

ПРО СПРАВЖНЮ СЛАВУ ЧИГИРИНА МОСКВИЧАМ ЗГАДУВАТИ СТРАШНО?

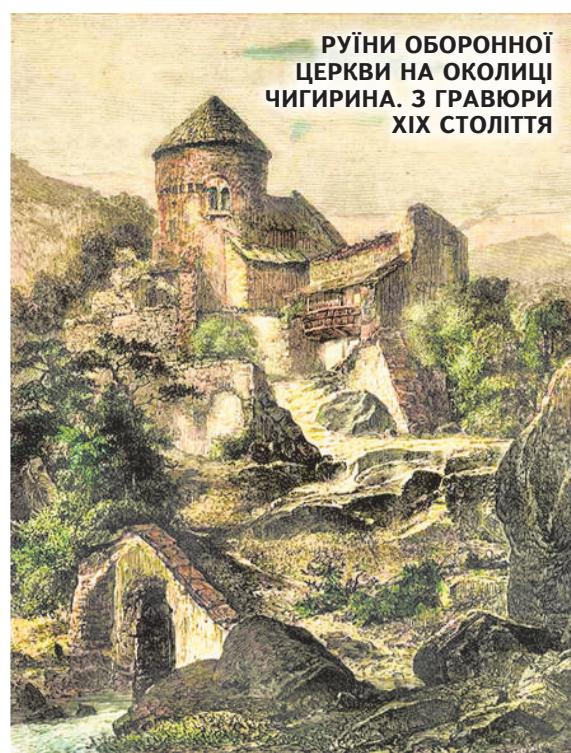
У Росії знову стали модними побрехеньки про гетьмана Хмельницького і старий Чигирин...

Андрій КРАВЕЦЬ

Мабуть, у Росії офіційні писаки таки "нюх втратили" – в усякому разі, схоже, що довгий ніс, який звикли сунути у справи інших держав і народів, вже не підказує їм – де північ, а де південь, де їхня держава, а де починаються кордони інших країн...

Днями сусідське видання, яке називається "Русская газета" (www.rg.ru), опублікувало статтю з претензією на історичну аналітику – вона називається "Шесть русских крепостей, не взятых превосходящими вражескими армиями". У переліку фортець, які у різний час вистояли перед осадою ворогів, кожна третя – аж ніяк не російська. Скажімо, у розділі "Непріступний Осовець" розповідається про захист від німців під час Першої світової війни фортеці Осовець, яка вже давнім давно на території Євросоюзу – у Польщі.

А от у розділі "Оборона Чигіріна" розповідається відповідно про столицю козацької України Чигирин. Влітку 1677 року Чигирин 21 день пробув у блокаді 140-тисячної турецької армії султана Мухаммеда IV, яка так і не змогла захопити фортецю. У російській статті смакується те, що разом з турками був син Богдана Хмельницького Юрій, якого султан нібито "назначив князем Малоросійським". Це ж якби, цікаво, той турок українському гетьманничеві такий титул дав, – якщо поганим словом "Малоросія" Україну тільки московити і величали?!

РУІНИ ОБОРОННОЇ ЦЕРКВІ НА ОКОЛИЦІ ЧИГИРИНА. З ГРАВЮРИ XIX СТОЛІТтя

Ще одна публікація, де згадуються Богдан Хмельницький і Чигиринщина, була написана відомим своїм "особливим поглядом" на історію України Олесем Бузиною. Його статтю, яка називається "Наследіє Богдана", радісно передруковують у ці дні російські ЗМІ, включно навіть з офіційним сайтом комуністів КПРФ.

"В чаду нової майданної смуты мы совершенно забыли о 360-летии события, на-всегда изменившего судьбу не только украинской, но и обще-русской истории – Переяслав-ской Раде", – такими словами розпочинається публікація.

Про гетьмана Хмельницького, великого політика, дипломата і воїна, автор пише таке: "Он перепробовал все прелести "многовекторности", так популярной у нас при Кучме: дружил с крымским ханом и турецким султаном, мадьярами и молдаванами, получал военную помощь от русского царя, пытался мириться с поляками, но к 1654 году явно устал бегать между всеми навприсядки, отплясывая боевой гопак..."

Попытки "евроинтеграции" тоже ни к чему не привели...

Объединив усилия, жители Московской и Киевской Руси, создали великое совместное государство...

Забылись мелочные интересы и душевые слабости маленького сопника. В исторический анекдот превратился его хутор, из-за которого разгорелась польско-украинская война. Стерлись в массовом сознании подробности "шатаний" и "служб" будущего великого гетмана Турции и Польше. Остался

только памятник в Киеве и булава в руке бронзового всадника, указывающая на Москву..."

Можна зрозуміти, чому зараз така популярна у росіян тема "воссоединення" 1654 року. Бо так хочеться знову спробувати зліпити "трідінний народ" – як і колись, із зверхністю Москви.

Тоді варто згадати історію реально – такою, як вона була. Згадати реальні слова справді великого гетьмана, творця великої козацької держави у центрі Європи, якого Бузина обізвав "маленьким сотником з мелочним інтересами". Хай у Кремлі, де вторгненням в Україну намагаються замілити своєму народові очі, перечитають Богданові слова: "Все те, що буде зроблене проти, на твою же таки голову і впаде!" або ще одну його золоту фразу: "Кривда, гніт і неволя накликають суверу помсту з боку справедливості, щоб Божі постанови проявлялися у всьому на очах живих людей"...

УНІКАЛЬНИЙ ПРАПОР – ЯК СИМВОЛ УКРАЇНСЬКОЇ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ

Андрій КРАВЕЦЬ

У час, коли українці розділилися в думках (українці духом мріють остаточно здобути волю, а українці лише за паспортом – навіщось повернутися до імперії), варто згадати про час, коли у Києві майорів чи не найоригінальніший прапор періоду Визвольних змагань. Основне полотнище було у національних кольорах, жовто-блакитним, а поверх нього георгіївськими стрічками був прошитий Андріївський хрест і окрім нашита вже власне сам

Георгіївський хрест. Цей прапор у листопаді 1917 року було урочисто вручено воїнам 4-го Сердюцького полку імені Івана Богуна Дієвої Армії УНР.

Походження георгіївських стрічок пояснюється легко – цей підрозділ українського війська було сформовано з легендарного, прославленого у боях Першої світової війни 1-го Київського полку Георгіївських кавалерів. Підрозділу судилася нелегка доля: частина його бійців пізніше вирушила на Дон, де приєд-

налася до білокозачого руху, який прагнув повернення монархії, ще одна частина склала основу полку "червоних українських козаків" Щорса, якого підрозділ залишився у складі Запорозького корпусу Армії УНР. Так і воювали по різni боки барикад "богунівці": одні за вільну Україну, а інші – за "Малоросію" під крилом Москви...

"Звід пам'яток історії та культури Києва" містить публікацію краєзнавців Михайла Кальницького та Ярослава Тимченка, де го-

вориться, що до сьогодні у Києві чудово збереглися дві будівлі, які пам'ятають цю історію 97-річної давнини. У колишньому приміщені Центральної Ради на вулиці Володимирській, де колись вручався цей унікальний прапор – нині Міський будинок вчителя. А у колишніх казармах Сердюцького полку імені Івана Богуна на Лук'янівці – Українська авіаційна транспортна компанія...

Дикий хутір

МУЗЕЙНО-ЕТНОГРАФІЧНИЙ КОМПЛЕКС

Вас приемно здивує:

- смачна українська кухня;
- літній майданчик на 150 осіб;
- зал до 90 осіб;
- високий рівень обслуговування;
- музей історії Холодного Яру;
- міні готель: п'ять 2-місних номерів;
- хата «Берегині» з діючою українською піччю;
- хата «Отамана» з грубою;
- козацький чан на травах.

**Святкуйте по-Холодноярськи!
Смачно по-Домашньому!**

Чигиринський р-н, с. Мельники, хутір Буда (біля дуба Максима Залізняка),
тел.: (0472) 566-911, (067) 44-27-964, (067) 23-84-757,
www.hytirbuda.com

Передплатний індекс «Козацького краю»: 89155

Вартість передплати:

* на 1 рік – 126 грн. 50 коп.

* на 6 місяців – 63 грн. 25 коп.

у Черкасах з тріском провалився проросійський "съезд по подготовке Земского Собора"

Остан ПРАВНИК

Інформацію про підготовку в Черкасах до так званого "Земського Собора Русі" оприлюднила місцева газета "Нова Доба". Зразу ж після цього організатори поприбрали в Інтернеті усі згадки про "Земський Собор" і про "Русь", проте розголосу уникнути не вдалося...

Публікація "Російські пропагандисти йдуть до Черкас?" викликала резонанс. Процитуємо її повністю (у частині тексту від організаторів з'їзду — переклад з російської мови):

"В соціальних мережах з'явилася інформація про з'їзд територіальних громад у Черкасах. Текст запрошення на з'їзд дозволяє припустити, що його організаторами є російські пропагандисти.

"Запрошуємо всіх розсудливих 12-14 березня в Черкаси, на 7-й з'їзд територіальних громад:

- Представників діючих вже громад;
- Людей, бажаючих об'єднатися в громаду;
- Представників поселень родових помість,
- Екопоселень;
- Творців родових помість;
- Правознавців, юристів.

Планується проведення лекцій, дискусій, круглих столів з Сергієм Даниловим, Андрієм Івашко, Валерієм Синельниковим, А.Н. Малютою та іншими цікавими людьми.

Завдання з'їзу формується, виходячи із запитів учасників.

Основним питанням є:

- об'єднання територіальних громад (земських громад) в Земства районні, обласні;
- підготовка Земського Собору Русі.

Програма формується, буде викладена додатково.

Приймаємо ваші побажання і конструктивні пропозиції по програмі з'їзду.

Організаційний внесок: 200 грн за 3 дні".

Припущення про те, що це проросійські сили, базується на тому, що 1) про земства і Земський Собор Русі навряд чи говорили б українські громади; 2) прізвища спікерів — суто російські і широкому українському загалу невідомі; 3) програма з'їзу нібито формується, а можливо, справжні його завдання просто поки що тримаються в таємниці.

В Черкаській обласній раді не змогли прокоментувати цю інформацію: про з'їзд тут нічого невідомо, хоча питаннями самоврядування та територіальних громад мають

опікуватись саме тут.

Просямо черкащан бути пильними і не піддаватися на провокації!"

Після цієї публікації "Нової Доби" та її передруків іншими виданнями організатори дійства попередили своїх прихильників через мережі: "Ми столкнулись с

міліції. Серед візітерів були "гості" з Харкова й Донецька — як розповідає відома черкаська журналістка Валентина Васильченко, ті гості пропонували їй... допомогти вивісити російський прапор у Черкасах. А були і "місцеві" — так звані "екопоселенці", які не так давно почали з'їжджатися на Чигиринщину... Усіх невдах- "єдинорусов" перевезли до райвідділку за допомогою того ж Автомайдану — двох міліцейських автівок не вистачило, довелося допомагати своїм автотранспортом автомайданівцям.

Тепер щодо теми "Земського собору", яка так і не була піднята в Черкасах і сподіваємося, ніколи піднятою вже не буде.

Перший земський собор був скликаний у 1549 році царем-сатрапом Іваном Грозним.

Всього, як вважають історики, було скликано 55 соборів.

У повному складі Земський собор (Освячений собор, Боярська Дума, представники станів) останній раз збирався у жовтні 1653 р, для вирішення питання про вступ у війну з Річчю Посполитою та "приєднання"

України.

Взагалі ж останнім із легітимних вважається Земський собор 1684 року.

Після того про скасован-

Фото Назара ОБДЗИНСЬКОГО

ня Земського собору "дабы покончить со смуты и со смутьями". Після вивчення цієї ідеї обер-прокурор Победоносцев доповів імператору Олександру III: "Кровьстынет в жилах у русского человека при одной мысли о том, что произошло бы от осуществления проекта... Чтосталось бы, какая вышла бы смута, когда бы собирались в Москве для обсуждения неведомо чего расписанные представители народов и иородцев империи, объемлющей вселенную <...>"

Тоді "Земський собор" так і не відбувся і про ідею подібних зібрань знову не згадували декілька десятиліть. Зрештою, у липні 1922 року таки відбувся Земський собор у Приамурському краї — останньому прихистку Білої армії. У Соборі зокрема взяли участь російські військові

атаки Червоної армії і партізанів поклали край цим "державницьким" потугам. "Земля КВЖД" ще довго залишалася спірною між Росією і Китаєм (включно зі збройним протистоянням), аж поки 1952 року нарешті остаточно відійшла до Китаю...

У сучасній Росії про необхідність проведення "Земського собору" почали говорити від літа минулого, 2013 року, коли знову посилилися балачки про "трієдній руській народ" і була створена "партія сторонніков восстановлення історическої справедливості" з гучною назвою "Самодержавна Россія" (голова — Олег Кабанов). В одному з пунктів програми з "Самодержавної Россії" записано наступне:

"В отсутствие в настоящее время безусловного Наследника Российской Престола, отвечающего всем требованиям Закона 1797 года о Престолонаследии и Императорской фамилии, вопрос по традиции должен быть решен Земским Собором.

Політическая партия "Самодержавная Россия" считает, что следует четко понимать: Земский Собор не избирает Царя "демократическим путем" и "голосованием", а выявляет волю Божию, то есть соборно определяет, кто из претендентов угоден Богу в качестве Государя Российского и, следовательно, может занять Российский Престол".

Ось так, ні більше, ні менше — від імені Бога берутся вирішувати, а демократія — не для них. Тільки при чому черкаська земля взагалі до них — з їхніми "государами російскімі"?

МІЛІЦЕЙСКИХ "БОБІКІВ" ДЛЯ ПРОРОСІЙСКИХ ГОСТЕЙ БУЛО ЗАМАЛО — ДОВЕЛОСЯ ЇХ КАТАТИ ЩЕ Й АВТОМАЙДАНІВЦЯМ...

ні Земські собори ніхто не згадував більше 200 років. Тільки у грудні 1879 року "слов'янофіл" з промовистим прізвищем Голохвастов вніс пропозицію про скликан-

моряки, "казакі" і "руськое население" полоси отчуждения КВЖД — манчжурско-китайської території, на яку претендували росіяни.

Втім, через два місяці

Крим

Як хан-нєвдаха "суверенний" Російській імперії здав...

Валерій КРАВЧЕНКО

Із секретної інструкції князя Потьомкіна: "Не допустити до нових виборів. Підготувати людей до прийняття російського підданства. Противників ліквідувати, якщо треба – то й військовою силою". Історичні паралелі додумайте самі...

Ганьба ханові і його російським господарям!

У 1777 році в суверенному Кримському ханству спалахнув заколот проти ставленника Російської імперії – щойно обраного хана Шахін – Гірея (він опинився на кримському троні завдяки щедрому підкупу російською резидентурою в Криму місцевих бейв).

У відповідь на татарську революцію з боку Російської імперії – "гаранта кримської незалежності та суверенітету" (відповідно до Кючук-Кайнарджийського мирного договору між Російською і Османською імперіями) приспіла екстрена швидка допомога. Допомога ця представляла собою "знатний загін" під командуванням генерал-поручика Олександра Прозоровського.

Однак ця допомога була кваліфікована світовим співтовариством як грубе втручання у справи "суверенної" Кримської держави. Тому російському "знатному" (а по суті – каральному) загону довелося в 1779 році залишити Крим, спровокувавши перед своїм відходом близько 30 тисяч кримських греків, вірмен і татар – християн переселитися з Криму до Північного Приазов'я.

Міжусобна ж боротьба в Криму тим часом розпалювалася. На кримський престол продовжували претендувати брати Шахін – Гірея: Бахадир – Гіреї і Арслан – Гіреї, які вперто не бажали терпіти присутність російських гарнізонів в Керчі та фортеці Енікале і віддавати Ахтіарську (нині в Севастополі) бухту під базу Російського військового флоту на Чорному морі.

І ось настала весна 1782-го... Крим з новою силою охопили антиханські хвилювання. Крайнє занепокоєння і обурення кримчан викликали, зокрема, ханські реформи з посилення державної вертикаль на російський манер – скасування виборів хана, скорочення повноважень державної ради (Дивану), конфіскація землі у кримської знаті.

Була також перспектива рекрутських наборів до регулярної армії, яку надумав завести у себе за імперським зразком новопожалуваний "єя Імператорською Високістю Катериною II" в капітані гвардії Преображенського полку "кримський суверен – хан" Шахін – Гіреї.

Хан не міг йти на поступки і не хотів пояснювати своїх дій. Кримського муфтія, який не зумів забезпечити всенародну підтримку ханських реформаторських витівок і наважився порадити ханові з більшою повагою ставитися до законів і традицій предків, Шахін-Гіреї... повісив.

Настільки звичний і цілком природний для російських самодержців вчинок вразливі громадяні Кримського ханства розцінили як тяжке лиходійство! І місцевий люд піднявся

на антиханський заколот.

Втеча проросійського хана

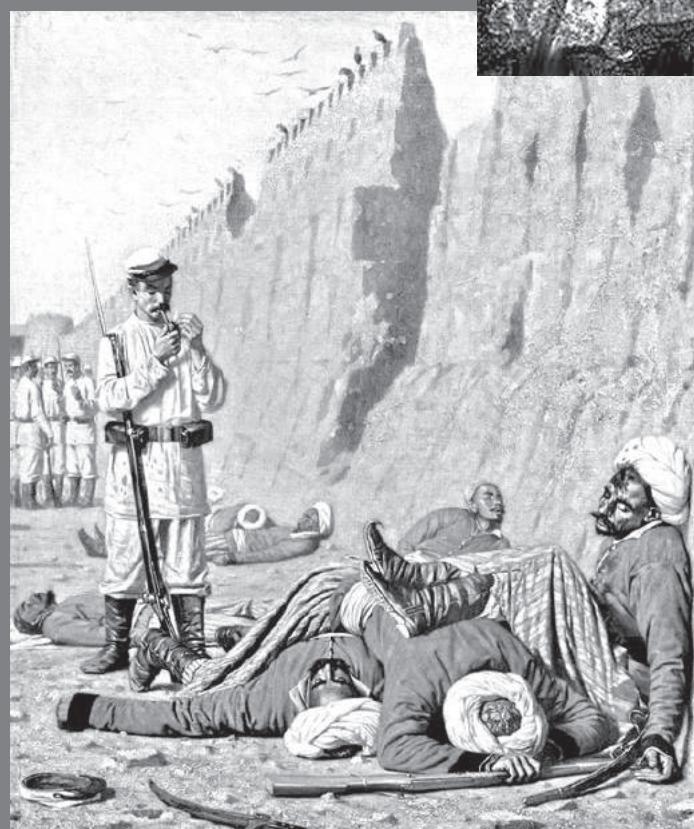
Не сподіваючись цього разу особливо на прихід катарелів – рятувальників, російської гвардії капітан Шахін – Гіреї у травні 1782 кинувся морем зі своєї ханської резиденції в Каффі (нині Феодосія) – у Керч.

У Керчі розміщувався російський "миротворчий" гарнізон, під чий захист і втік хан.

За керченськими кріпосними стінами разом з Шахін – Гіреєм притулок знайшов і російський резидент при ханському дворі – повноважний міністр Петро Веселицький – Божідарович. Він здобув популярність як творець мережі таємних інформаторів-шпигунів у Османській імперії на південно-західних рубежах України – з основними базами в Очакові, Бендерах, Могилеві-Подільському та Яссах.

З 1772 року Веселицький був надзвичайним посланником при дворі Гіреїв, створивши в Кримському ханству розгалужену шпигунську мережу.

Тим часом у Петербург з Криму рвонули гінці з тривожними звістками і закликами врятувати Хана – капітана. Ці заклики були почути на далеких берегах Неви. Шахін – Гіреї отримує незабаром припис (рескрипт) самодержиці Катерини II евакуюватися з Керчі до Петровської фортеці (нині – село Новопетрівка біля Бердянська на Азовському морі), а вже звідти повернутися в супроводі російського війська до Криму, щоб свою повалену ханську світлість за допомогою

**РОСІЙСЬКІ "МИРТОВОРЦІ" МАЛИ ЦАРСЬКИЙ ДОЗВІЛ
НА ВСІ СПОСОБИ ВТИХОМИРЕННЯ ТИХ, ХОТІТЬ БЫ
БАЧИТИ РІДНИЙ КРИМ У СКЛАДІ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІІ...**

російських багнетів "відновити в колишньому званні".

6 вересня 1782 року в Керченську бухту входить ескадра російського Азовського флоту у складі шести кораблів.

А через два дні Шахін – Гіреї, супроводжуючи його члени кримського уряду і свита міністра Веселицького – Божідаровича відпливають на чотирьох кораблях цієї ескадри з Керчі в напрямку Петровської фортеці на північному березі Азова, куди прибувають тільки 14 вересня, подолавши за шість днів плавання по Азовському морю

відстань трохи більше... 150 кілометрів.

Хабар хану з української скарбниці

Хан і його свита йшли в Петровськ на кораблі "Хотин".

За два дні до прибуття спеціальний кур'єр, що плив на транспортному галіоті зустрічним курсом з боку Петровської фортеці, доставив міністру Веселицькому 50 000 рублів золотом, призначених для вручення Шахін – Гірею.

Ці гроші по велінню Катерини II були вилучені з казни ... Малоро-

ШАГІН-ГІРЕЙ І КНЯЗЬ ПОТЬОМКІН

сійської колегії – уряду України, створеного імператрицею замість скасованого гетьманського уряду. Згідно з розробленим сценарієм, хабар передбачалося вручити Шахін – Гірею ще до його прибуття до Петровської фортеці.

Увечері 23 вересня 1782 року до Петровської фортеці для таємних переговорів з ханом прибуває фаворит імператриці, генерал і князь Григорій Потьомкін.

А вже на другий день Шахін – Гіреї у супроводі двох

російських піхотних полків і частини донських козаків вирушає вздовж Дніпровської (Бердянської) оборонної лінії в сторону Перекопу, щоб звідти вступити до Криму.

Російські багнети, ханський терор і приєднання Криму до Росії

Через три тижні – у першій половині жовтня 1782 року – подолавши в цілому близько 200 км, супроводжуючий Шахін – Гірея російський військовий обоз без опору досяг Пере-

майже одночасно у незамерзаючу кримську Ахтіарську бухту входять і залишаються там на зимівлю (під приводом промірів морських глибин і складання карт) два фрегати Російської імперії.

Шахін – Гіреї затверджується за допомогою російських багнетів у своєму колишньому ханському званні і без зволікання – під улюлюкання черні, традиційно спраглої жорстоких видовищ – приступає до кривавої, дикої розправи над своїми політичними опонентами.

Хан намагався зняти з себе відповідальність за вбивства, поклавши виконання вироку на учасників зігнаних вартою народних зборів. Натовп відмовлявся вбивати ханських супротивників, поки загін донських козаків не примусив їх лінчувати "ворогів народу".

Російські чиновники демонстративно "не помічали" того, що відбувається в ханстві політичного терору. Масові страти й арешти противників ханового правління тривали...

Засуджуючи татар за виступи проти "законної влади", Росія таємно вела підготовку до повалення цієї влади.

Виконуючи секретний наказ Потьомкін, зондували громадську думку на предмет приєднання "незалежного" Криму до імперії.

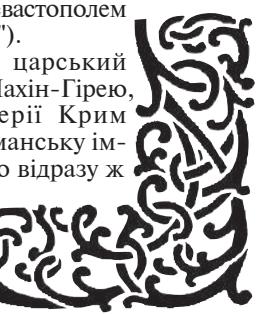
Зрештою під тиском російських благодійників настало "добровільне" зreчення Шахін – Гірея від ханської влади і "добровільне" приєднання Криму до імперії. 8 квітня 1783 року імператриця Катерина II видає маніфест "Про прийняття півострова Кримського, острова Тамань і всієї Кубанської сторони під Російську державу".

У секретних інструкціях Потьомкін керівнику експедиційного армійського корпусу в Криму наказувалося: "Не допускати... народ вибрати нового хана. Заборонити уряду вступати у зв'язку з Портою (Османською імперією)... мати уряд Кримський при собі, і якщо між ними хтось викликає сумнів, того нейтралізувати.

Приготувати уми народні до прийняття російського підданства, а якщо побачиш задум противній, то оний знищити. Як буде потрібно – і воєнною рукою!"

Хан Шахін – Гіреї, отримавши від російського уряду гарантії особистої безпеки, відправився в 1783 році на проживання в російський Воронеж, а через три роки переїхав до сусідньої Калуги. 10 лютого 1784 року російська імператриця Катерина II своїм указом наказує надалі називати татарський Ахтіар (Ахтир) Севастополем ("Містом Слави").

У 1787 році царський уряд дозволяє Шахін-Гірею, який здав імперії Крим емігрувати в Османську імперію – там його відряджує задушими зашморгом у в'язниці на острові Родос...

Козацькому роду нема переводу!

2014 за східним
календарем –
рік коня,
а за українським –
рік ВОЛІ!

Січень**Лютомій****Березень****Квітень****Травень****Червень**

пн	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30
вт	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24
ср	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25
чт	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26
пт	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27
сб	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28
нд	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29

Липень**Серпень****Вересень****Жовтень****Листопад****Грудень**

пн	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
вт	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
ср	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
чт	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
пт	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
сб	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
нд	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28

Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ №18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

Головний редактор –
Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Шеф-редактор – Віктор ВОЛЯ
Редактор випуску – Петро ДОБРО
Голова редакційної ради –
Володимир МУЛЯВА
Засновник – Чигиринська ГО
"Вільне Козацтво Холодного Яру"

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС ГАЗЕТИ – 89155

Адреса редакції:
вул. Ільїна, 330, к.4, м.Черкаси, 18005, тел.: (0472) 31-29-74
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета відрукована в ПП Руденко Ю.І.,
м. Черкаси, вул. Вербовецького, 1а. Тираж – 10 000 екз.
Замовлення №